

Наставництво – це дружба на все життя

Мене звати Андрій Мись, мені 34 роки. Одружений, маю двох дітей – 8 і 3 роки.

Як ви наважились на цей крок – займатися наставництвом?

Це було поступово, не одразу. Ще до того, як я пішов на курси, одна людина із церкви розповіла мені, що є такий проєкт по роботі із дітьми-сиротами, порекомендував проглянути відеоролик. Мене це зацікавило, я подумав, що можливо і я зможу колись взяти участь в цьому, тому що мені хотілось десь себе спробувати. Не в якомусь служінні в церкві, а в плані соціальної роботи.

Приблизно через два роки до нас приїхала Тетяна Іордан, вона просувала цей проєкт наставництва від адвентизму. Якщо я не помиляюсь, все це починала інша церква, у них це більш продвинуто, вони є більш соціально орієнтовані, але за ними і ми підтягуємось. Тетяна пішла до центрального офісу цього проєкту, він існує при підтримці держави та протестантів, навіть здебільшого за рахунок протестантів. І вона почала проводити перші курс у адвентистів.

Там є певна система, необхідно пройти навчання у психологів, які знають всі нюанси роботи з цими дітьми, їхні особливості, психологію. За підсумками навчання вони роблять висновок, може людина працювати з дітьми чи ні. Тобто, рекомендують (дають сертифікат), або ж говорять, що людині краще цим не займатися, принаймні поки що. Тобто ти навчаєшся, і одночасно до тебе придивляються куратори цієї справи.

Ми пройшли навчання, все прослухали, деяким сказали, що не рекомендують поки що працювати з дітьми. А мені видали сертифікат. Моя дружина стала куратором, вона не хотіла бути наставником. Наставники – це люди, які хочуть взяти дитину і

працювати із нею, а куратори – просто координують групу наставників і підбирають для них місце, де можна було б займатися з дитиною.

І я думаю, що далі нас повів Бог. Я точно не знаю, як ми знайшли цей будинок. У нас у Бучі є територія з декількох будинків, там проживають сім'ї, які взяли собі дітей-сиріт.

Тобто, будинки сімейного типу?

Так, там є територія з цими будинками, де живуть такі сім'ї. І ось одна з цих сімей має двох рідних дочок, більш старших, і ще в них було п'ятеро хлопців, якщо я не помиляюсь. Вони погодились з нами працювати. Маша з ними зустрілася, розказала їм про проєкт, сказала, що для їх хлопців можна було б підібрати наставників, які могли б з ними працювати. Це була віруюча сім'я, баптисти, і хоча ми одразу сказали, що ми з адвентистської церкви, але вони відкриті, сказали, що в цьому немає проблеми, добре, що віруючі люди хочуть з нашими дітьми проводити час.

Ми провели анкетування між дітьми по їхніх різних уподобаннях, згідно тестування підбирались наставники, які могли б підійти під їхні потреби. Наприклад, дитина любить спорт, тоді стараються підібрати наставника зі схожими вподобаннями, щоб він міг чогось навчити і щоб вони зійшлися.

І от мені попався один з цих хлопчиків, він був дуже говірливий. Моя дружина мене знала, розуміла, що я в мене багато терпіння, а я вмю вислуховувати людей. Як раз мій характер і його специфіка один одному підійшли, мені не сильно важко витримувати кількість інформації, яку він видає. У кожного з дітей є свої проблеми. Спочатку було не дуже легко, а потім я звик, діти стали старші, зараз вже легше. У нас розмови зараз на рівні.

Скільки років ви займаєтесь з цим хлопцем?

Близько 7 років.

Тобто 7 років ви спілкуєтесь, підтримуєте його в усіх радощах, негараздах та інших питаннях? Як часто проходять ваші зустрічі?

Так, в принципі у нас стабільно зустрічі раз на тиждень, одна зустріч триває 2-3 години. Рідше раз на два тижні. Часто я його до себе запрошую, особливо, якщо дружина з дітьми кудись від'їжджає. Ще на різні свята я його запрошую, наприклад, на день народження. Часто ми запрошуємо їх у церкву на різні заходи та концерти. А раз на тиждень ми стабільно зустрічаємось, бачимось, спілкуємось, граємо в різні ігри, він мені розказує про школу і таке подібне.

Я так розумію, що дружина ваша також в цій системі працює і підтримує Вас у цьому служінні.

Ну, мене точно підтримує, вона тільки «за» у цьому. Інколи, навпаки, у мене не вистачає часу, я забуваю, а вона мені нагадує. Але в плані координації, в глобальному плані проєкт у Бучі заглох. У нас були наставники, але ми не змогли знайти дітей. Тільки ця сім'я пішла нам назустріч, інші не захотіли, тому що ми були іншої конфесії. Також ми зверталися в інтернати, але там також нам відмовили.

Були варіанти працювати в Києві, але там є інші координатори, та і багатьом незручно. Тому розвитку в Бучі зараз немає. Опікуни не захотіли співпрацювати.

Пари, що в нас були, роз'їхались. Більшість наставників десь роз'їхались, хоча вони тримають зв'язок. Здебільшого віртуальний, але інколи і зустрічаються. А у мене просто вийшло так, що я тут живу і хлопець живе, до 18 років він має право перебувати з опікунами. Далі такі діти по закону стають самостійними. Можливо він піде навчатись, я думаю, що в нього щось буде змінюватися. Але поки ми маємо досить близькі стосунки, бо ми можемо їздити один до одного, ми живемо поруч.

Але все рівно нас налаштовували при навчанні, що якщо ми

беремо таку дитину, то це дружба на все життя. Можливо, ми будемо допомагати у виборі професії і роботи. Бо у дітей-сиріт є велика специфіка.

Цим дітям, з якими ми працюємо, їм простіше, бо вони живуть у будинку сімейного типу, подібного до сім'ї. Ми їм поповнюємо лише потребу спілкування як з другом. Батько з матір'ю більш виховну роботу виконують, а ми виконуємо функцію старшого друга, близького, який має авторитет. А в плані адаптації взагалі до життя, їм сім'я це дає.

Взагалі задача цього проекту – допомогти адаптуватися до життя дітям-сиріт саме з інтернатів, тому що та дитина взагалі не знає, звідки береться, наприклад, одяга. Тому що у них одяг забирають і дають їм чистий. А коли після 18 років вони виходять у самостійне життя, то в багатьох випадках навіть не розуміють елементарного, що одягу потрібно прати, потрібно прибирати та інші елементарні речі, які в сім'ї виховуються. У нас із цим простіше, тому що батьки, хоч і не рідні, але є, вони навчені прибирати і все таке подібне.

Коли Вашому вихованцю буде 18, 19, 20 років і прийде час, коли ваше спілкування знизиться до мінімуму, чи готові ви морально взяти ще одну дитину?

Я про це думав. В принципі я би взяв, тут проблема більше в іншому. Якщо було б щось схоже в Бучі, навіть в інтернаті, а не у будинку сімейного типу, то я в принципі був би готовий взяти. Вже кілька років я займаюсь з дітьми, я провожу дитячу суботню школу, дитячі клуби, я дуже люблю дітей, мені з ними легко, я з ними уживаюсь, отримую задоволення не тільки від своїх, а і від чужих. Служіння дітям мені дається легко, так, я би взяв ще одну дитину.

Тим, хто прочитавши цю статтю, задумається спробувати себе в цьому служінні, що би ви порадили?

По-перше, потрібно обов'язково пройти курси. Особливо для тих, хто не розуміє свої можливості, там є люди, які підкажуть,

можете ви цим займатись чи ні. Тому що це дуже серйозно, це людські життя, дитячі долі. Коли ви приходите до діток, ви даєте їм якусь надію, відносини, а розрив для них – це дуже важко. Нас цьому вчили з самого початку, розриви переживаються дуже тяжко. Тому, якщо людина не згодна на проєкт довжиною в декілька років, краще не займатись. Всяке буває, але коли ви будете розривати відносини у разі, коли щось не вийшло, то ви будете наносити дитині глибоку рану.

Обов'язково це має бути навчання і треба подумати, чи готові ви працювати довго. А навчання розвіює міфи про те, що це дуже велике щастя, що ви будете відчувати тільки задоволення від спілкування. Там розказують дуже цікаві історії, на що здатні ці діти. І вже на навчанні ви можете прикинути, чи це ваше, чи ви з цим не справитесь.

Запитання – Микола Ковжогін